

Mgr. Martin Baxa
ministr kultury

V Praze dne 31. března 2025
Č. j.: MK 28598/2025 OMA

Vážený pane předsedo,

v souvislosti s projednáváním návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 496/2012 Sb., o audiovizuálních dílech a podpoře kinematografie a o změně některých zákonů (zákon o audiovizi), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přijal Senát Parlamentu ČR na své 4. schůzi konané dne 11. prosince 2024 usnesení č. 64. Tímto usnesením Senát požádal vládu České republiky o přijetí dvou opatření, a to:

- aby zajistila vypracování návrhu novely zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), kterým bude zrušena novelizace § 86 autorského zákona, která omezuje rozsah práv vysílatelů. Novela, která obnoví původní stav, by měla být připravena co nejrychleji tak, aby došlo k minimalizaci škod z vyvlastnění práv vysílatelů, a
- aby zajistila vypracování návrhu novely zákona č. 496/2012 Sb., o audiovizuálních dílech a podpoře kinematografie a o změně některých zákonů (zákon o audiovizi), která narovná poplatkové povinnosti audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, které jsou financovány z obchodních sdělení oproti službám platform pro sdílení videonahrávek a službám obdobným tak, aby nedocházelo ke konkurenčnímu znevýhodňování takovýchto audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.

Senát zároveň požádal vládu České republiky, aby ho informovala o tom, jakým způsobem zohlednila toto usnesení, a to do 31. března 2025.

Dovolte mi poskytnout za vládu následující informace, pokud jde o novelu autorského zákona.

Dosavadní právní úprava práva vysílatele na sdělování veřejnosti, a to konkrétně práva na provozování rozhlasového či televizního vysílání (ve smyslu § 23 autorského zákona), existovala v českém právním řádu již od 50. let minulého století. Byla obsažena v autorském zákoně č. 115/1953 Sb., poté v autorském zákoně č. 35/1965 Sb. a následně byla převzata i do platného autorského zákona č. 121/2000 Sb. (ve znění před novelou provedenou zákonem

č. 480/2024 Sb.). Českými vysílateli nebyla nicméně prakticky využívána, a pokud ano, tak zcela výjimečně. Tato úprava představovala vyšší úroveň ochrany, než jaká byla – a stále je – vyžadována platnou mezinárodní smlouvou, tzv. Římskou úmluvou - Mezinárodní úmluvou o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových organizací, z roku 1961, a stejně tak i unijním právem, konkrétně směrnicí 2006/115/EU o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem, která je kodifikovaným zněním původní směrnice 92/100/EHS z roku 1996. Jak mezinárodní smlouva, tak unijní směrnice stanovují pouze minimální úroveň ochrany, přičemž smluvní strany mezinárodní smlouvy a obdobně členské státy EU mohly – a stále mohou – přiznat nositelům práv vyšší míru ochrany.

Autorský zákon z roku 2000 byl přijat mj. v souvislosti s přípravou ČR na vstup do EU, a tudíž do něj byly zapracovány v té době již existující unijní předpisy, včetně směrnice 92/100/EHS obsahující výše uvedenou minimální ochranu práv vysílatelů, přičemž se zohlednila i dosavadní vnitrostátní úprava, bylo-li to možné. To se týkalo i zmíněné vyšší míry ochrany vysílatelů.

Při přípravě stanoviska k poslaneckému pozměňovacímu návrhu, kterým se navrhla změna právní úpravy práva vysílatelů na sdělování veřejnosti tak, aby odpovídala znění příslušných ustanovení mezinárodní smlouvy a unijní směrnice, bylo prověřením právních úprav v ostatních členských státech EU zjištěno, že dosavadní vyšší míra ochrany uvedeného práva vysílatelů byla v EU od počátku a trvale naprostou výjimkou a že podmínka vstupného pro veřejné sdělování vysílání byla a stále je zakotvena v právních rádech všech členských států Evropské unie.

Z informací, které má Ministerstvo kultury (vláda ČR) k dispozici, vyplývá, že změna uvedené právní úpravy se v jiných členských státech EU nepřipravuje. Stejně tak se o ní neuvažuje ani na úrovni EU.

Vezme-li se v potaz, že cílem unijních předpisů je harmonizace (sbližování) právních předpisů členských států EU, a zároveň skutečnost, že dosavadní právní úprava zmíněného práva vysílatelů byla dlouhodobě v rámci EU výjimkou, lze konstatovat, že novelou autorského zákona č. 480/2024 Sb. došlo k harmonizaci (sblížení) vnitrostátní právní úpravy České republiky s právními úpravami v ostatních členských státech EU, byly tím odstraněny neodůvodněné rozdíly mezi právní úpravou českou a zbývajících členských států EU, což zároveň přispělo k vytvoření spravedlivějšího a vyváženějšího obchodního prostředí v této oblasti duševního vlastnictví v rámci EU.

Z výše uvedených důvodů je Ministerstvo kultury (vláda ČR) toho názoru, že stávající platnou právní úpravu obsaženou v § 86 autorského zákona č. 121/2000 Sb., ve znění zákona č. 480/2024 Sb., není nutné ani vhodné měnit.

Pokud jde o zákon o audiovizí, dovoluji mi uvést následující.

Novela zákona o audiovizí, provedená zákonem č. 480/2024 Sb., rozšířila v § 27 předmět poplatku z poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. Od 1. ledna 2025, kdy nabyla novela zákona účinnosti, je předmětem poplatku nejen výnos z audiovizuální mediální služby poskytované za úplatu (bez ohledu na to, zda se jedná o jednorázové poskytnutí služby, poskytnutí na základě předplatného, popř. další způsoby zpoplatnění), ale i takové služby, s jejímž poskytováním je spojeno zobrazování audiovizuálního obchodního sdělení, a to takového, které přímo souvisí se sledováním pořadu, který je obsahem této služby na vyžádání. Uvedené rozšíření předmětu poplatku bylo reakcí na vývoj na trhu audiovizuálních mediálních služeb, kde stále více

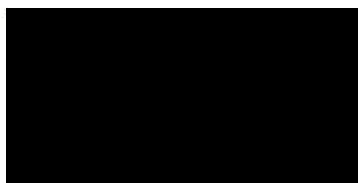
poskytovatelů služeb na vyžádání poskytuje svou službu bez úplaty, přičemž zisky generují z obchodních sdělení, která jsou zobrazována s poskytováním služby.

Účel a režim audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a služeb pro sdílení videonahrávek je zcela odlišný. Poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání nese za tuto službu redakční odpovědnost (tj. vykonává rozhodující vliv na výběr pořadů a jejich uspořádání v katalogu pořadů) a poskytuje službu, jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání. Účelem nebo zásadní funkcí služby pro sdílení videonahrávek je poskytnout prostor uživatelům platformy, kteří na ni sami nahrávají pořady nebo videonahrávky, přičemž za takový obsah nenese poskytovatel této platformy redakční odpovědnost.

Služba platformy pro sdílení videonahrávek může nabízet i svůj vlastní obsah, za který nese redakční odpovědnost (např. rubriku nabízející katalog filmů nebo dalších audiovizuálních děl). V takovém případě se ale již jedná o tradiční audiovizuální mediální službu na vyžádání, která podléhá poplatku podle § 27 zákona o audiovizí (ať již jsou taková díla nabízena za úplatu, anebo jsou nabízena bez úplaty a jsou spojena se zobrazením obchodních sdělení).

Změna předmětu poplatku z poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání v zákoně o audiovizí reaguje na vývoj na trhu audiovizuálních služeb. Spravedlivě rozšířila povinnost platit tento poplatek z poskytovatelů, kteří své služby nabízejí za úplatu, též na poskytovatele, kteří nabízejí stejný typ služeb bezplatně, avšak s povinností uživatele shlédnout jedno či více obchodních sdělení. I s ohledem na výše uvedené vyjasnění, pokud jde o povahu audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a služeb platform pro sdílení videonahrávek, by proto změna platné právní úpravy neodpovídala realitě audiovizuálně mediálního trhu.

S pozdravem

Vážený pan
Miloš Vystrčil
předseda

Senát
Parlament ČR